

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Szegedi Ítéltábla dr. Asztalos Éva ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek - dr. Molnár István ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos I. r., **II.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos II. r. és **III.rendű alperes neve (címe)** alatti lakos III. r. alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2007. október 25. napján kelt 22.P.21.458/2005/45. számú ítélete ellen a felperes 47. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 nap alatt 150.000.- (Egyszázötvenezer) Ft fellebbezési eljárási költséget,
-

valamint az államnak az adóhivatal felhívására 480.000.- (Négyszáznyolcvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A II. és a III. r. alperesek az I. r. alperes szülei. A II. és a III. r. alperesek az 1970-es évektől kezdődően mezőgazdasági tevékenységet folytattak, melyben nyári időszakban az I. r. alperes is részt vett.

A felperes és az I. r. alperes 1989. végén ismerkedtek meg, mindketten pedagógusként dolgoztak ugyanabban az általános iskolában. Emellett a felperesnek vállalkozásai is voltak. A felperes az 1990. november 28-án kelt társasági szerződéssel harmadmagával megalakította a **/cég neve 1/-t**, amelynek mindvégig tagja és egyik ügyvezetője volt. A cég - többek között - gépjármű üzemanyag nagykereskedelemmel foglalkozott 1992. évtől kezdődően, amelyből több száz milliós jövedelemre tett szert 1993. júliusáig. A társaság e tevékenységével összefüggésben a felperes bűnösségét a Szegedi Városi Bíróság 9.B.1575/1996/117., a Csongrád Megyei Bíróság Bf.750/1997. szám alatt jogerőre emelkedett határozatával megállapította és szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtása 1996. január 13. napján kezdődött. A szabadságvesztés büntetés végrehajtása alatt elkövetett újabb bűncselekmény miatti elítélése folytán 2002. március 9. napján feltételes szabadsággal szabadult.

Az I. r. alperes az 1990-es évek elején **1. sz. ingatlanban** albérletben lakott. Közte és az ekkor még **tanú 1-gyel** házassági életközösségben élő felperes között szerelmi viszony alakult ki.

A II. és III. r. alperesek tulajdonát képezte a **2.sz. ingatlan**.

Ezt az ingatlant 1992. november 2. napján kelt adásvételi szerződés szerint az I. r. alperes megvásárolta a II. és III. r. alperesektől 1.200.000.-Ft vételár ellenében. A vételárat ténylegesen a felperes fizette, azt ajándékként juttatva az I. r. alperesnek. A felperes és az I. r. alperes ezen ingatlan megvásárlását követően költöztek össze, ahol azt megelőzően kisebb felújítási munkákat végeztek és az ingatlant berendezték. A háztartást az I. r. alperes vezette, a felmerülő költségeket túlnyomórészt a felperes viselte, közös családot terveztek, vendégeket fogadtak az ingatlanban.

A felperes több alkalommal nagy értékű ajándékot vásárolt az alperesnek: ékszereket, 1992. évben 1.800.000.-Ft vételárért egy ..., 1993. májusában pedig 2.600.000.-Ft-ért egy ... típusú gépkocsit és egyéb személyes használati tárgyakat, együttélésük alatt rendszeresen külföldre utaztak.

1993. február 9-én megvásárolták a **3.sz. ingatlant**, ténylegesen a szerződésben szereplő 4.000.000.-Ft vételár helyett 6.000.000.-Ft-ért. A vételárat a felperes a vállalkozásból származó bevételéből egyenlítette ki, tulajdonjoguk azonban $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Együttélésüket ebben az ingatlanban folytatták, majd a felperes az ellene indult büntetőeljárás elől **/ország neve/-ba** menekült 1993. júliusában. Ezt követően életvitelszerűen ott lakott, ahol az I. r. alperes rendszeresen látogatta és huzamosabb időt töltött vele.

Az I. r. alperes 1994. május 25. napján kelt szerződéssel a **2.sz. ingatlant** a **4.sz. ingatlanra** cserélte 1.200.000.-Ft egyenértékben.

Pf.II.20.547/2007/3. szám

Ezen ingatlant az I. r. alperes 1994. június 24-én 1.450.000.-Ft vételárért eladta, majd ennek felhasználásával megvásárolta az **5.sz. ingatlant** 1.600.000.-Ft vételárért. A

vételárból ténylegesen az I. r. alperes 1.250.000.-Ft-ot teljesített, a fennmaradó összeget a II. és a III. r. alperesek bocsátották rendelkezésére.

A 2001. január 19. napján kelt adásvételi szerződéssel az I. r. alperes a fenti ingatlant 2.250.000.-Ft vételárért eladta a II. és a III. r. alpereseknek. A szerződésben rögzítették, hogy a vevők 1994. július 30-án 1.000.000.-Ft-ot, 1996. július 30-án 500.000.-Ft-ot, 1998. július 30-án pedig további 500.000.-Ft-ot adtak az I. r. alperesnek, amelyet vételárrészeknek tekintenek, így a szerződés aláírásával egyidejűleg 250.000.-Ft vételárrészt teljesítettek.

Az I. r. alperes 1990. júniusáig dolgozott a ... Iskolában, ezt követően munkaviszonyban nem állt. A felperessel közös, /**dátum**/-án született gyermekük után GYES ellátást vett igénybe, illetve egy időszakban munkanélküli járadékban részesült. A felperest a szabadságvesztés büntetés letöltése alatt rendszeresen látogatta, illetve levelezést folytattak, a büntetőeljárás során magát, mint a felperes élettársát jelölte meg. Élettársi kapcsolatuk 2001. év elején szakadt meg, majd újabb kapcsolatot létesített és 2002. évben házasságot kötött.

A felperes házastársa a **6.sz. ingatlanát** egy kölcsönszerződés fedezetéül adta, amely kapcsán mind az ő, mind pedig a felperessel közös gyermek lakhatása veszélybe került. Ezt a felperes a **3.sz. ingatlan** értékesítésével és a vételár házastársa rendelkezésére bocsátásával kívánta elhárítani. Az I. r. alperes is hozzájárult az 1/2 tulajdoni illetőségének eladásához, amely - az elsőfokú ítéleti tényállás szerint - 4.000.000.-Ft értéket képviselt. Ellentételezésként 1.500.000.-Ft-ot kapott kézhez, a fennmaradó 2.500.000.-Ft biztosítására pedig 1996. december 20-án adásvételi szerződést kötött a felperes perben nem álló édesanyjával, az annak tulajdonát képező **7.sz. ingatlanra** 2.500.000.-Ft vételáron. A szerződésben az eladó részére 1997. január 30. napjáig visszavásárlási jogot kötöttek ki, de azzal az eladó nem élt.

A felperes házasságát a Szegedi Városi Bíróság 23.P.21.264/1995/4. számú jogerős ítéletével 1995. június 8-án felbontotta, az ítélet szerint a házastársi életközösség 1991. őszén szakadt meg.

A felperes módosított keresetében élettársi közös vagyon címén tulajdonjoga megállapítását kérte az **5.sz. ingatlan** 8/10, továbbá a **7.sz. ingatlan** ingatlan 4/5 részüilletősége. Keresete indokolásaként előadta, hogy az ingatlanok az élettársi közös vagyon részét képezik, mert azokat az I. r. alperessel fennállt élettársi együttélésük alatt szerezték, a közreműködés arányát számára kedvezőbben 4/5-1/5 arányban jelölte meg.

- 4 -

Az üllési ingatlanra vonatkozóan kérte - tartalmánál fogva - az alperesek között létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását arra hivatkozással, hogy az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel szemben az I. r. alperes nem volt a tulajdonosa az átruházott ingatlanilletőségnek.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták a felperes és az I. r. alperes között élettársi közösség fennálltát. Előadták, hogy a **2.sz. ingatlant** az I. r. alperes a szerződésben foglalt tartalomtól eltérően ajándékozás útján szerezte a II. és a III. r. alperestől, így az az I. r. alperes különvagyon. Ebből következően valamennyi további, ezen ingatlan cseréjével, illetve eladásával szerzett ingatlan különvagyonnak

minősül. A **7.sz. ingatlan** pedig a **3.sz. ingatlan** ingatlan I. r. alperes $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának ellentételezése, a **3.sz. ingatlan** ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának vételárát a II. és a III. r. alperesek biztosították az I. r. alperesnek. Másodlagosan hivatkoztak arra, hogy a felperes juttatásai az I. r. alperesnek nyújtott ajándéknak minősülnek, amelyet nem követelt vissza. Ebből következően a II. és a III. r. alperesek tulajdonszerzése is jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapíthatónak találta, hogy a felperes és az I. r. alperes között a Ptk. 685/A. §-a szerinti élettársi kapcsolat állt fenn a **2.sz. ingatlanba** történő beköltözéstől 2001. év elejéig. Tekintve, hogy a **2.sz. ingatlan** megvásárlásának időpontjában a felek között az élettársi kapcsolat még nem állt fenn, az nem képezheti az élettársi közös vagyon részét. A meghallgatott tanúk kizárólag ezen ingatlanban való együttélést támasztották alá, míg **tanú 2** érdektelen felperesi tanú vallomása kifejezetten cáfolta, hogy a **1.sz. ingatlan** albérletben a felek együtt laktak. A meghallgatott érdektelen tanúk vallomása alapján ugyanakkor bizonyítottnak fogadta el, hogy a vételárát a II. és a III. r. alpereseknek ténylegesen a felperes fizette ki az I. r. alperes részére történő ajándékozás szándékával. Utalt arra, hogy a per egyéb adatai alapján a felperes vagyoni viszonyait és ajándékozási szokásait illetően ez eltúlzott mértékűnek sem tekintendő. Az ingatlanban végzett beruházások felperes tulajdoni igényét nem alapozzák meg, de ilyen igényt nem is kívánt a perben érvényesíteni. Mindezekből következően a **2.sz. ingatlant** az I. r. alperes különvagyonának kell tekinteni, az ennek cseréjével, illetve az ebből befolyó vételárnak a felhasználásával szerzett további ingatlanok is annak minősülnek. A felperes nem bizonyított az **5.sz. ingatlan** megszerzéséhez olyan hozzájárulást, amely tulajdoni igényét megalapozná. Az ezzel kapcsolatos felperesi előadás ellen szól az a körülmény is, hogy a szerzés időpontjában a felperes már huzamosabb ideje szökésben, külföldön tartózkodott. Ezzel szemben a peradatok alapján bizonyítottnak fogadta el, hogy a II. és a III. r. alperesek gazdálkodásuk eredményeként rendelkeztek olyan megtakarítással, amellyel hozzájárulhattak ennek az ingatlannak a megszerzéséhez.

Ugyanakkor a felperes bizonyította, hogy a **3.sz. ingatlan** vételárát az életközösség alatt megszerzett vagyonból egyenlítette ki, ezért az I. r. alperes a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a felperesi szerzési arányt elfogadva - $\frac{1}{5}$ tulajdoni hányadára tarthatna igényt.

- 5 -

Pf.II.20.547/2007/3. szám

A szerződéses szabadság Ptk. 200. § (1) bekezdésében megfogalmazott elvéből következően azonban az élettársak bizonyos vagyontárgyak körét illetően a jogszabály rendelkezéseitől is eltérően rendezhetik tulajdoni viszonyaikat. Az I. r. alperes a felperes kifejezett kívánságára járult hozzá $\frac{1}{2}$ részültetésének eladásához, a vételár tulajdoni arányához igazodó részével maga rendelkezett. A megállapodás célja volt az is **tanú 3** érdektelen tanú vallomásából megállapíthatóan, hogy az ingatlan eladása folytán az I. r. alperessel közös gyermek „kisemmizésre” ne kerüljön, ezt pedig oly módon kívánta a felperes biztosítani, hogy az 1.500.000.-Ft I. r. alperes által kézhez kapott összegben felül a fennmaradó vételárrész fedezeteként a tulajdonába kerüljön az édesanyja **7.sz.**

ingatlana. Ezzel a ráutaló magatartásával kifejezésre juttatta azt a szándékát, hogy az I. r. alperes a tényleges szerzési aránytól eltérően nagyobb részben részesüljön az ingatlanból.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan, részben iratellenesen állapította meg, ezért abból téves jogi következtetést vont le, ezért ítélete megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomásaiból egyes részeket kiragadva állapította meg a tényállást. Figyelman kívül hagyta **tanú 2** tanúvallomásában rejlő ellentmondást, továbbá **tanú 1** azon előadását, amely szerint az I. r. alperessel már 1991. évben az albérletben együtt laktak. Nem adta indokát annak, hogy miért nem értékelte **tanú 4** tanú vallomását. Ugyanakkor annak a ténynek az elfogadása, hogy az albérletben még nem élt együtt az I. r. alperessel, nem zárja ki az élettársi kapcsolat létét, hiszen a közös lakásban való együttélés ténye nem elengedhetetlen feltétele az élettársi jogviszony megállapíthatóságának. A bizonyítási eljárás anyagával ellentétesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. és a III. r. alperesek megtakarításaikból támogathatták az I. r. alperest. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás e körben a per egyéb adataival ellentétes, hiszen maguk az alperesek sem hivatkoztak olyan jelentős gazdálkodásra, mint amelyre vonatkozó nyilatkozatot a tényállás megállapításának alapjául szolgáló **tanú 5** tett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésével és a Pp. 215. §-ával ellentétesen az alperesek ellenkérelmén túlterjeszkedve hozta meg döntését. Az alperesek erre vonatkozó ellenkérelmének hiányában jutott arra a következtetésre, hogy a **2.sz. ingatlan** megszerzéséhez szükséges pénzüsszeget az I. r. alperesnek ajándékozta, az alperesek ugyanis mindvégig az élettársi kapcsolat hiányával védekeztek. Ezért tévesen és jogszabálysértően jutott arra a következtetésre, hogy a **2.sz. ingatlan** az I. r. alperes különvagyonára és ezen ingatlan értékesítésével szerzett további ingatlanok is annak minősülnek.

- 6 -

A **3.sz. ingatlan** szerzési arányának meghatározása során ugyancsak az alperesek ellenkérelmének hiányában jutott az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt téves következtetésre. Hivatkozott a Ptk. 207. § (4) bekezdésében írtakra, amely tiltja a joglemondó vagy jogosultságból engedő nyilatkozat kiterjesztő értelmezését. A perben nem merült fel olyan adat, amely akár az ingatlan megvásárlásakor, akár annak értékesítésekor az élettársi vagyonnal kapcsolatos igényérvényesítésről való lemondásra vonatkozna. Nem lehet ilyenként értékelni a **3.sz. ingatlan** értékesítését megelőző megbeszélés során a kiskorú gyermek érdekei figyelembevételére vonatkozó kérését. Ezzel szemben **felperes édesanyja** úgy nyilatkozott, hogy a **7.sz. ingatlanra** vonatkozó szerződés megkötése abban a reményben történt, hogy itt fognak majd együtt élni ő és az I. r. alperes. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mindennemű bizonyíték hiányában fogadta el az I. r. alperes azon előadását, hogy a **3.sz. ingatlan** ½ tulajdoni illetősége 4.000.000.-Ft volt és ennek megfelelő értékhez jutott a tényállásban írtak szerint. Azzal, hogy az I. r. alperes 1,5 millió forint készpénzt átvett, tényleges tulajdoni igénye kielégítést nyert.

Tanúként kérte meghallgatni a **2.sz. ingatlan** felújítását végző kőművest annak igazolására, hogy az élettársi kapcsolat már az ingatlanba történő beköltözést megelőzően fennállt. E személy tartózkodási helye csak az ítélet kihirdetését követően jutott a tudomására, ezért meghallgatása nem ütközik a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtakba.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **nem alapos**.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a tényállást, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le. Érdemi döntése helytálló, ítéletét kifogástalanul megindokolta. A felperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan tény vagy körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság döntése meghozatalánál nem vett figyelembe és eljárási szabálysértés sem állapítható meg. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéltét a Pp. 253. § (2) bekezdése és Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki:

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésével állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. Az elsőfokú bíróság helyes, a Pp. idézett rendelkezésének megfelelő mérlegeléssel állapította meg az élettársi kapcsolat keletkezésének időpontját, az ítéletében kifejtett ezzel kapcsolatos indokaival mindenben egyetért. E körülménynek a jogvita eldöntése szempontjából nincs is ügydöntő jelentősége, hiszen a **2.sz. ingatlan**, illetve annak vételára bizonyítottan az I. r. alperesnek juttatott ajándék volt. Erre tekintettel szükségtelen a fellebbezésben bejelentett tanú meghallgatása az élettársi kapcsolat kezdetére vonatkozóan, hiszen az ajándék sorsát illetően közömbös az, hogy azt a felperes az élettársi kapcsolat kezdete előtt, avagy azután nyújtotta.

- 7 -

Pf.II.20.547/2007/3. szám

Helytállóan hivatkozik a fellebbezés arra, hogy a Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §-a alapján az alperes ellenkérelméhez is kötve van a bíróság, azon túlterjeszkedve nem hozhat az alperesre kedvezőbb határozatot (BH. 2005/34.). A jelen perben azonban az elsőfokú bíróság az említett jogszabályok megsértése nélkül, a lefolytatott bizonyítás eredményeként állapította meg az ajándékozás tényét. Az alperesek ugyanis a felperes személyes nyilatkozatára, valamint a meghallgatott tanúk vallomására figyelemmel másodlagos védekezésként hivatkoztak arra, hogy a felperes részéről történő juttatás ajándék volt (24. számú jkv. 3. oldal).

Az ajándékozás tényét pedig az elsőfokú ítéletben felsorakoztatott bizonyítékok igazolják. Ezek közül az ítélet tábla a felperes személyes nyilatkozatát emeli ki. Az elsőfokú eljárásban azt adta elő, hogy az ingatlant az I. r. alperes bizalmának megnyerése érdekében vásárolta meg nevére (18. számú jkv. 6. oldal), a másodfokú tárgyaláson pedig ennek indokát abban jelölte meg, hogy szerelmes volt az I. r. alperesbe és ezért teljesítette az erre irányuló kívánságát. Ezen nyilatkozatok alapján egyéb bizonyíték hiányában is megállapítható az ajándékozás ténye. Ebből következően - ajándék

visszakövetelésére irányuló kereseti kérelem hiányában - az I. r. alperes különvagyonát képező ingatlan helyébe lépett **5.sz. ingatlan** vonatkozásában sem lehet megalapozott tulajdoni igénye. E körben ugyancsak nincs perdöntő jelentősége a II. és a III. r. alperesek vagyoni helyzetére vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapításnak, hiszen ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy ezen ingatlan megvásárlása az élettársi közös vagyon terhére történt, ezt pedig igazolni nem tudta. A felperes tulajdoni igényét azon előadásának az elfogadása sem alapozná meg, amely szerint az üllési ház vételárát részben a ... gépkocsi eladásából befolyó összeg fedezte, hiszen a gépkocsi szintén az I. r. alperesnek juttatott ajándék volt, így az annak eladásából származó pénzüsszeg is a különvagyonát képezte és ez esetben az ebből vásárolt ingatlan, illetve ingatlanhányad ugyancsak az ő különvagyonára.

A másodfokú eljárásban már nem volt vitás, hogy a **3.sz. ingatlan** vételárát a felperes biztosította az élettársi közös vagyon terhére, továbbá nem volt vitatott az élettársak közreműködésének aránya sem. Erre tekintettel nem vitás az sem, hogy az I. r. alperes a hozzájárulásának mértékét meghaladó részben, azaz $\frac{1}{2}$ arányban szerzett tulajdonjogot az ingatlanon. A Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése alapján - ahogyan arra az elsőfokú ítélet is utal - az élettársak a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében írtaktól eltérhetnek, azaz az egyes vagyontárgyak körében a tulajdonszerzés mértékét közös akarattal a közreműködésük mértékétől eltérően állapíthatják meg. Ez történt a perbeli esetben, amikor az I. r. alperes a **3.sz. ingatlan** $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogát szerezte meg. Annak értékesítésekor a tulajdoni illetőségének értéke került kompenzálásra a **/személy neve 1/** által neki fizetett 1.500.000.-Ft készpénzzel és a **7.sz. ingatlan** tulajdonjogának megszerzésével. Tény, hogy a **3.sz. ingatlan** eladására vonatkozó szerződés hiányában nem állapítható meg az I. r. alperes tulajdoni illetőségének értéke, de ez a felperes és az I. r. alperes jogviszonyában relevanciával nem bír.

- 8 -

Az I. r. alperest megillető összeg és a **7.sz. ingatlan** értékének esetleges aránytalansága esetén ugyanis nem a felperes, hanem az eladó, azaz az édesanyja támaszthatna igényt az I. r. alperessel szemben.

A felperes fellebbezése egyebekben az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, azonban a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás nem bírálható felül, ha az nem iratellenes vagy a bizonyítékok mérlegelése nem okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt (BH. 1993/768.). A kifejtettek szerint azonban az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegeléssel állapította meg a tényállást.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp.78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek jogi képviselőjével felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet alapján megállapított másodfokú perköltségének, továbbá az Itv. 64. §-a szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési és eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2008. március 19.

Dr. Sággy László sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
táblabíró